

Sygn. akt: I C 536/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Ewa Gatz-Rubelowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Małgorzata Januszevska

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2021 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa S. G.

przeciwko Skarb Państwa Areszt Śledczy w B.

o zapłatę

1.powództwo oddala;

2.zasądza od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz adw. I. K. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) powiększoną o należny podatek od towarów i usług w wysokości 23 % tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;

3.zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4.kosztami sądowymi, od których zwolniony był powód obciąża Skarb Państwa.

SSO Ewa Gatz-Rubelowska

Sygn. akt I C 536/16

UZASADNIENIE

Powód S. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w B. kwoty 220.000 zł na wskazany cel społeczny tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci między innymi zdrowia . W zakresie kosztów procesu powód wniósł o obciążenie nimi w całości pozwanego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Choruje na epilepsję pourazową. W wyniku jednego z ataków padaczki w jego szyi utknęła igła. Powód podkreślił, iż nie było to samouszkodzenie. (...) Aresztu Śledczego w C. skierowała powoda w maju 2015 r. na operację usunięcia igły do Szpitala Aresztu Śledczego w B.. Pozwany wyznaczył termin operacji na dzień 8 marca 2016 r. mimo zagrożenia życia powoda. Powód dalej wskazał, iż w dniu 11 lutego 2016 r. zgłosił kierownikowi Ambulatorium Aresztu Śledczego w B. nasilające się bóle z powodu innych ciał metalowych w przelyku i jamie brzusznej oraz pojawiającą się krew w ślinie. Te same dolegliwości powód zgłosił dowódcy konwoju. Powód podniósł, iż lekarz odmówił badań i wyraził zgodę na transport powoda do Zakładu Karnego w S., gdzie z kolei inny lekarz po przeprowadzeniu badań uznał, iż pozostaje on

w bezpośrednim zagrożeniu życia i zlecił operację w trybie pilnym. Następnie ponownie przewieziono go do Szpitala Aresztu Śledczego w B.. Powód miał wyrazić pisemną i ustną zgodę na operację, której mu odmówiono i nie wykonano do dnia sporządzenia pozwu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż powód przebywał u niego wielokrotnie, jednakże pozew dotyczy leczenia podczas pobytu w 2016 r. od dnia 12 lutego do dnia 3 marca i od dnia 22 kwietnia do dnia 6 maja. Pozwany podniósł przede wszystkim, iż powód nie wyrażał zgody na leczenie. Ponadto w ocenie pozwanego, powód ponosi całkowitą winę za spowodowane u siebie komplikacje zdrowotne, Sąd powinien w jego ocenie przeanalizować sprawę pod kątem przyczynienia się, a nawet wyłącznej odpowiedzialności powoda za powstanie i rozwój opisanej w pozwie sytuacji. Pozwany zaznaczył, iż nie dopuścił się względem powoda działań mających na celu zagrożenie życia i zdrowia powoda. Zaplanowana na dzień 8 marca operacja nie odbyła się z uwagi na brak wszystkich wyników badań. W czasie pobytu powoda u pozwanego w kwietniu 2016 r. zachowanie osadzonego wykluczało przeprowadzenie operacji, gdyż nie wyrażał on na nią zgody. Ponadto powód nie składał skarg związanych z jak twierdzi, niezgodnym z prawem leczeniem w Areszcie Śledczym w B.. Także brak stwierdzenia jakiegokolwiek bezprawności w działaniu pozwanego przez sąd penitencjarny uzasadnia rozstrzygnięcie w postaci oddalenia powództwa.

W replice na odpowiedź na pozew pełnomocnik przydzielony powodowi z urzędu podtrzymał dotychczasowe stanowisko strony powodowej w sprawie. W uzasadnieniu pisma wskazano, iż nieprawdą jest, aby powód dokonał samouszkodzenia w dniu 11 lutego 2016 r. Także twierdzenia pozwanego jakoby powód ponosił całkowitą winę za spowodowane u siebie komplikacje zdrowotne są nieuzasadnione. Powód zaprzeczył jednocześnie jakoby celowo uniemożliwił przeprowadzenie zabiegu zaplanowanego na dzień 15 lutego 2016 r. spożywając posiłek.

W pozostałych pismach procesowych strony podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód przebywał w Areszcie Śledczym w B. w dniach od 9 lutego 2016 r. do dnia 11 lutego 2016 r. (realizacja transportu z Zakładu Karnego we W. do Zakładu Karnego w S.) od 12 lutego 2016 r. do dnia 3 marca 2016 r. oraz od 22 kwietnia 2016 r. do dnia 6 maja 2016 r.

Dowód: historia rozmieszczenia (k. 35-36 akt), akta sprawy PR 2Ds 187/16.

Dnia 9 lutego 2016 r. powód nie wyraził zgody na przyjęcie do Szpitala Aresztu Śledczego w B. , został poinformowany o konsekwencjach swojej decyzji dla jego życia i zdrowia (k 69).

Dnia 12 lutego 2016 r. powód trafił na Oddział O. Szpitala i (...) z Izłą (...) Aresztu Śledczego w B.. Rozpoznanie lekarskie wskazało na samouszkodzenie, tj. ciało obce (kotwica) w przełyku. Lekarz stwierdził także, iż w tkankach miękkich szyi powoda znajduje się igła. Z wywiadu wynikały także liczne inne samouszkodzenia oraz padaczka.

Badanie RTG szyi i klatki piersiowej powoda z dnia 22 lutego 2016 r. wykazało:

- 1) w tkankach miękkich szyi po lewej stronie na poziomie kręgu C5 nitkowate metaliczne ciało obce o długości ok. 12,3 mm, tzw. wbitka;
- 2) w rzucie przełyku na poziomie łuku aorty metaliczne ciało obce, tzw. kotwica o długości ok. 52 mm;
- 3) na tym samym poziomie w powłokach klatki piersiowej ponad trzonem mostka kolejny liniowy metaliczny cień ciała obcego o długości ok. 33 mm;

- 4) w rzucie żołądka trzy linijne cienie ciał obcych metalicznych (jeden podwinięty) o długości ok. 101 mm, 124,5 mm i 83 mm;
- 5) w rzucie światła dwunastnicy drobny cień metaliczny o średnicy ok. 3,7 mm;
- 6) na lewy talerz biodrowy, na zdjęciu bocznym w rzucie światła pętli jelitowej, projektuje się linijny cień metaliczny o długości ok. 14,3 mm;
- 7) na poziomie wyrostka poprzecznego kręgu L5 po stronie lewej zwapnienie o średnicy ok. 11,5 mm.

Powód zgłaszał bóle w żołądku funkcjonariuszom i personelowi medycznemu jednostek, których przebywał.

Z karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 17 lutego 2016 r. wynika, iż powód po przyjęciu do pozwanego miał wykonanych szereg badań, m.in. morfologię krwi, badanie moczu, badanie hematologiczne, badanie glukozy. Stan zdrowia powoda nie wymagał przeprowadzenia natychmiastowej operacji. Zastosowano u pozwanego leczenie farmakologiczne. Podano mu T., D., P.. Lekarz przedstawił wskazania dotyczące dalszego leczenia. Zabieg zaplanowany na dzień 8 marca 2016 r. nie odbył się, gdyż nie było wszystkich wyników badań. Powód w wywiadzie zgłosił bowiem kontakt z chorym na gruźlicę i zostały mu zlecone odpowiednie badania, których wyniki dostarczono 28.04.2016 r. (k 88). Ponadto w dniu 17 lutego 2016 r. powód odmówił dalszego leczenia (k 62). Został wypisany w stanie ogólnym dobrym i poinformowany o konsekwencjach zaniechania leczenia.

Podczas pobytu powoda u pozwanego w kwietniu, powód ponownie odmówił poddania się leczeniu szpitalnemu, odmówił jakichkolwiek konsultacji medycznych powołując się na konflikt interesów między nim a lekarzami Aresztu Śledczego w B..

Dowody: dokumentacja medyczna (k 43-87 akt), zeznania świadków M. D. (k. 141 akt), R. M. (k. 141-142 akt), M. B. (k. 176 akt), I. M. (1) (k. 176-177), B. R. (k. 279-280 akt), M. Ż. (k. 218 akt), Ł. S. (k. 218 akt), R. W. (k. 31-311 akt), zeznania powoda (k. 486-487 akt).

Z zawiadomienia powoda Prokuratura Rejonowa B.-P. w B. prowadziła sprawę PR 2Ds 187/16 o niedopełnienie obowiązków służbowych przez lekarzy Aresztu Śledczego w B. w okresie od 11 lutego 2016 r. do dnia 3 marca 2016 r. w taki sposób, że odmówili oni powodowi pomocy medycznej, czym celowo narazili go na utratę życia lub zdrowia, działając jednocześnie na szkodę interesu prywatnego zawiadamiającego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2016 r. wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z powodu braku znamion czynu zabronionego.

Zażalenie na to postanowienie wniósł powód.

Postanowieniem z dnia 26 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy IX Wydział Karny w sprawie sygn. akt IX Kp 372/16 nie uwzględnił zażalenia powoda i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie z dnia 16 maja 2016 r. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż zgłaszanie dolegliwości bólowych przez powoda nie stanowiło przeszkody do dalszego transportu, gdyż nie było sytuacji nagłego pogorszenia stanu jego zdrowia. Ponadto podkreślono, iż mając na uwadze zgromadzone dowody, nie można komukolwiek z personelu medycznego postawić zarzutu umyślnej odmowy pomocy medycznej, aby narazić go na utratę życia lub zdrowia.

Dowód: akta sprawy PR 2Ds 187/16 k 10,63.

Personel Aresztu Śledczego pozwanej jednostki nie przyczynił się do pogorszenia stanu zdrowia powoda, a postępowanie personelu było prawidłowe. Teoretyczne zagrożenie życia powoda wynikało wyłącznie z jego osobistej decyzji o samouszkodzeniu. Wklucie igły oraz połknięcie licznych metalowych ciał obcych miało miejsce przed przyjęciem do jednostki pozwanej, co powód sam potwierdza. Powód miał przeprowadzone niezbędne badania

RTG i TK oraz konsultacje medyczne. Proces leczenia powoda nie został ostatecznie zakończony, gdyż powód za każdym pobycem u pozwanego odmawiał dalszego leczenia i ostatecznie został wypisany w stanie ogólnym dobrym. Dokumentacja medyczna powoda nie wskazuje, a by w trakcie jego pobytu u pozwanego doszło do pogorszenia jego stanu zdrowia.

Dowody: opinia główna oraz uzupełniająca biegłego sądowego J. J. (k. 570-572 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości Sądu, a które to nie były kwestionowane przez żadną ze stron pod względem ich autentyczności jak i prawdziwości zawartych w nich informacji.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły także zeznania świadków M. D., R. M., M. B., I. M. (1), B. R., M. Ż., Ł. S., R. W.. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, jednakże zeznania świadków M. D., M. B. oraz Ł. S., którzy w pewnych okresach siedzieli w jednej celi z powodem, pozwoliły na ustalenia w zakresie doznawanych i zgłaszanych przez powoda bólów żołądka. Nie posiadali oni natomiast wiedzy co do innych istotnych okoliczności sprawy. Z kolei świadkowie R. M., I. M. (1), B. R. i M. Ż. byli lekarzami sprawującymi opiekę medyczną nad powodem. Potwierdzali oni, iż powód zgłaszał subiektywne dolegliwości bólowe, jednak w żadnym z okresów hospitalizacji nie wymagał on nagłej interwencji lekarza w postaci operacji usunięcia ciał obcych z organizmu. Wręcz przeciwnie stan powoda określali jako dobry lub bardzo dobry. Wskazywali nadto na odmowę kontynuowania leczenia przez powoda. Wskazać należy także na treść zeznań świadka I. M. (2), która badała powoda w S. i która zeznała, iż skierowała powoda z powrotem do Szpitala pozwanego tylko dlatego, gdyż powód po pierwotnej odmowie leczenia zmienił zdanie i wyraził na nie zgodę. Jego stan zdrowia natomiast określiła jako dobry.

Zeznania świadków M. M. (k. 177 akt), S. Z. (k. 280 akt), D. P. (k. 353 akt) i K. B. (k. 465 akt) były zupełnie nieprzydatne w ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Osoby te nie posiadały wiedzy, co do okoliczności przedmiotowej sprawy, o które pytał ich Sąd.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda jedynie w zakresie zgłaszanych przez niego dolegliwości bólowych, które potwierdzała także dokumentacja medyczna. Jego twierdzenia o braku pomocy ze strony personelu medycznego pozwanego były całkowicie niewiarygodne i nie korespondowały z dokumentacją medyczną i zeznaniami lekarzy świadczących powodowi pomoc medyczną.

Podstawą ustaleń faktycznych była także opinia główna i uzupełniająca biegłego sądowego J. J.. W ocenie Sądu opinie sporządzone w sprawie są miarodajne, ponieważ zostały sporządzone przez podmiot profesjonalny, dysponujący konkretną wiedzą w zakresie dziedziny, którą reprezentuje, w sposób fachowy i zgodny z obowiązującym prawem. Wnioski jakie wypływają z tych opinii są logiczne, spójne oraz korespondują wzajemnie ze sobą i z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Zastrzeżenia składane przez stronę powodową zostały dostatecznie wyjaśnione przez biegłego w pisemnej opinii uzupełniającej. Sąd podziela przy tym stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzania dowodu z opinii dalszych biegłych. Jeżeli opinia w ocenie Sądu jest wyczerpująca i przekonywająca to nie ma on obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego, czy konieczność przeprowadzenia dodatkowych badań powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 roku, sygn. akt IV CSK 41/07, LEX). Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii biegłego, uznając zastrzeżenia za bezpodstawne i stanowiące jedynie polemikę z prawidłowymi wnioskami biegłego, które to w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie nie mogły przynieść zamierzonych skutków. Mając powyższe na uwadze Sąd pominął wnioski dowodowe o przeprowadzenie kolejnej opinii uzupełniającej biegłego z dziedziny chirurgii, a także wniosek o powołanie innego biegłego.

Sąd pominął dowody z zeznań świadków M. W. i S. O. (k. 218 akt). Na rozprawie w dniu 9 maja 2017 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do podania adresów tych świadków w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia dowodu (k. 177 akt). Powyższego strona powodowa nie uczyniła wobec czego, Sąd przedmiotowe wnioski dowodowe pominął.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd pominął także dowód z zeznań świadków W. C., A. P. oraz M. K. (k. 625 akt). Sąd zobowiązał dwukrotnie pełnomocnika powoda do podania adresu świadka A. P. w terminie 14 dni (k. 353 akt), a następnie w terminie 7 dni pod rygorem pominięcia dowodu (k. 368 akt). Powyższego strona powodowa nie uczyniła. Odnośnie świadka W. C., Sąd wzywał go na terminy rozpraw w dniu 3 marca 2017 r., 9 maja 2017 r., 13 czerwca 2017 r., 19 września 2017 r., 17 listopada 2017 r., i na żaden z powyższy termin świadek się nie stawił (dwukrotnie nie podjęto przesyłki w terminie - k. 273 akt i k. 309 akt). Sąd uznał, że dowód ten jest niemożliwy do przeprowadzenia. Odnośnie świadka M. K., Sąd wzywał go na terminy rozpraw w dniu 26 czerwca 2018 r. i 2 sierpnia 2018 r. i na żaden z powyższy termin świadek się nie stawił (dwukrotnie nie podjęto przesyłki w terminie - k. 402 akt i 443 akt).

Sąd pominął na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. dowód z opinii biegłego z dziedziny psychiatrii i psychologii. Okoliczności, na które miał być przeprowadzony ten dowód były nieistotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Na tej samej podstawie Sąd pominął dowód z opinii biegłego z dziedziny laryngologii, gdyż wnioski opinii biegłego z dziedziny chirurgii wprost wskazywały na bezzasadność konsultacji laryngologicznej.

Pozwany został powiadomiony o wszystkich terminach rozpraw w sprawie (k 618).

Sąd zważył, co następuje:

Powód żądał zasądzenia od pozwanego kwoty 220.000 zł na wskazany cel społeczny tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci między innymi zdrowia. Wobec tak sformułowanego żądania pozwu stwierdzić należy, iż podstawą powództwa jest art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią tego przepisu ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. podstawowym, i co wymaga podkreślenia, ustawowo określonym kryterium oceny sądu, winien być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej i fizycznej pokrzywdzonego, skoro celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanej krzywdy. Sąd jest zatem zobowiązany ustalić zakres cierpień pokrzywdzonego, a przy ocenie tej przesłanki nie może abstrahować od wszystkich okoliczności towarzyszących powstaniu krzywdy, także tych zaistniałych w subiektywnym odczuciu skarżącego. Zadośćuczynienie powinno wynagrodzić doznane przez pokrzywdzonego cierpienia oraz ułatwić mu przezwyciężenie ujemnych przeżyć psychicznych, przez co przyjmuje się, iż ma ono charakter kompensacyjny. Jego wysokość musi, zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, oraz ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień i traumatycznych przyjąć, zatem uznać należy, iż winno ono być pochodną wielkości doznanej krzywdy, wyrażoną w odpowiedniej sumie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa 479/19, LEX nr 2721243).

W doktrynie uznaje się, iż przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie są:

1) istnienie dobra osobistego,

2) zagrożenie lub naruszenie tego dobra,

3) bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

Pierwsze dwie przesłanki musi udowodnić powód dochodzący ochrony. Pozwany może bronić się, wykazując, że nie działał bezprawnie. Jest to bardzo korzystne dla powoda rozłożenie ciężaru dowodu, gdyż na pozwanym spoczywać będzie ciężar udowodnienia, że naruszenie nie było bezprawne. Powód musi wykazać, iż doszło do zagrożenia lub naruszenia istniejącego dobra osobistego. Dobra osobiste wymienia przykładowo art. 23 k.c. Nie wystarcza tu powołanie się na naruszenie „dóbr osobistych”, rozumiane jako jakaś krzywda, dyskomfort, ujemne przeżycie psychiczne. Trudności wiążą się z precyzyjnym określeniem kryteriów, według których należy oceniać, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych (P. Księżak [w:] Kodeks cywilny..., red. M. Pyziak-Szafnicka, kom. do art. 24, nt 1).

W przedmiotowej sprawie dobrem osobistym powoda jest jego zdrowie. Art. 23 k.c. w katalogu przykładowych dóbr osobistych na pierwszym miejscu wymienia właśnie zdrowie. Istnienie tego dobra osobistego nie budziło wątpliwości Sądu, a tym samym została spełniona pierwsza z przesłanek ochrony.

Przechodząc do oceny tego czy zdrowie powoda zostało zagrożone przez działanie pozwanego, zaznaczyć należy, iż postępowanie dowodowe nie wykazało jakiegokolwiek zagrożenia przedmiotowego dobra osobistego.

Po pierwsze, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania faktów, z których wywodził pozytywne dla siebie skutki prawne. Zasady zawarte w art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). P. dowodowe nie wykazało, aby działanie personelu medycznego Aresztu Śledczego w B. w jakikolwiek sposób naraziło powoda na utratę zdrowia. Z karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 17 lutego 2016 r. wynika, iż powód po przyjęciu do pozwanego miał wykonanych szereg badań, m.in. morfologię krwi, badanie moczu, badanie hematologiczne, badanie glukozy. Zastosowano u pozwanego leczenie farmakologiczne. Podano mu T., D., P.. Po drugie, lekarz po przyjęciu powoda u pozwanego przedstawił wskazania dotyczące dalszego leczenia. Ostatecznie powód nie wyraził zgody na kontynuowanie leczenia u pozwanego. Powód był wypisany od pozwanego w stanie dobrym, a jego leczenie nie wymagało przeprowadzenia pilnej operacji. Co więcej, wnioski opinii biegłego sądowego pozwalają na stwierdzenie, iż personel Aresztu Śledczego pozwanej jednostki nie przyczynił się do pogorszenia stanu zdrowia powoda, a postępowanie personelu było prawidłowe. Podkreślenia wymaga to, iż biegły zwrócił uwagę, że teoretyczne zagrożenie życia powoda wynikało wyłącznie z jego osobistej decyzji o samouszkodzeniu a następnie o każdorazowej odmowie leczenia. Twierdzenia, iż powód nie ponosi winy za sytuację, której się znalazł są całkowicie nieuzasadnione.

Po trzecie, co istotne powód konsekwentnie odmawiał leczenia powołując się na konflikt interesu między nim, a lekarzami Aresztu Śledczego w B.. Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego sprawy wynika bez wątpliwości, iż nie doszło do naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powoda, w tym jego zdrowia, czy też nawet narażenia naruszenia wskazanego dobra osobistego. Poza sporem było, iż powód zgłaszał dolegliwości zdrowotne. Jednakże dokonując samouszkodzeń w postaci połknięcia różnych metalowych przedmiotów, oczywistym jest odczuwanie ujemnych skutków takich destrukcyjnych zachowań. Zważyć należy także, iż w pozwanej jednostce została zapewniona powodowi właściwa oraz należyta opieka, zgodnie z obecnymi standardami wiedzy medycznej oraz wytycznymi odpowiednich towarzystw naukowych. Pozwany nie wykazał, że ze strony lekarzy i innych pracowników pozwanego doszło do naruszenia przepisów, a ich zachowanie było nieprawidłowe. Powód wielokrotnie odmawiał zalecanego leczenia. W ocenie Sądu, lekarze oraz pozostali personel medyczny świadczący pomoc zdrowotną powodowi dołożyli należytej staranności podczas wykonywania swojej pracy. Analiza zgromadzonej dokumentacji nie wskazuje, by doszło do jakichkolwiek zaniedbań w tym względzie. Podkreślić też trzeba, iż powód opuścił Szpital pozwanego w stanie ogólnym dobrym.

Jedynie na marginesie Sąd zwraca uwagę, że działanie pozwanego nie było bezprawne. Z zawiadomienia powoda Prokuratura Rejonowa B.-P. w B. prowadziła sprawę PR 2Ds 187/16 o niedopełnienie obowiązków służbowych przez lekarzy Aresztu Śledczego w B. w okresie od 11 lutego 2016 r. do dnia 3 marca 2016 r. w taki sposób, że odmówili oni powodowi pomocy medycznej, czym ceowo narazili go na utratę życia lub zdrowia, działając jednocześnie na szkodę interesu prywatnego zawiadamiającego, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Postanowieniem z dnia 16 maja 2016 r. wydano postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z powodu braku znamion czynu zabronionego. Również Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę ocenił działanie pozwanego jako prawidłowe i nie noszące jakichkolwiek cech bezprawności. Postępowanie lekarzy pozwanego było prawidłowe, co wynika z opinii sądowno-lekarskiej a brak kontynuowania leczenia powoda wynikał zawsze z decyzji samego powoda.

Z tego samego powodu, tj. braku bezprawności po stronie pozwanej brak było podstaw aby rozważać ewentualną odpowiedzialność pozwanego na podstawie art. 415-417 k.c .

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd na podstawie art. 445 k.c. w zw. z art. 24 k.c. a contrario oddalił powództwo.

W pkt 2 wyroku, Sąd zasądził od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz adw. I. K. kwotę 240 zł zgodnie z § 14 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

W pkt 3 wyroku, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 98 §1 k.p.c.

SSO Ewa Gatz-Rubelowska

Zarządzenie;

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda

2. z wpływem lub za 14 dni